

47842917-2	05/2015	ידיעות אחרונות - 7 ימים	עמוד 17	1	24.07x33.53
ערון 1 - 86861					

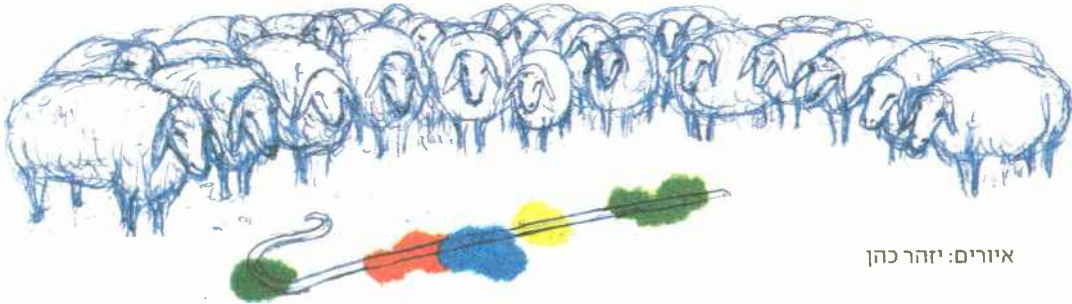

איפה אתה חי?

פעם את פרס אופיר על מפעל חייו בקולנוע ונפרד מאיתנו עכשיו בסצנת הסיום, בסרט של חייו.

האחוקים הבוכרים / אני חייב גם כמה מילים לסדרה שחיה קצת בצל ה"פאורי" הגדול, ושמה "איפה אתה חי?" ושממנה נלקח גם שם הטור הזה. זו סדרה מפתיעה ומתוקה, שיצרו האחים חי ורון דוידוב, יחד עם הבמאי ירון שילון ועם המון כבוד ליוצאי בוכרה. כבוד, כבוד – אבל הסיפור שעומד בלב הסדרה מתאר איך האח הצעיר מנסה להשתחרר מכבלי משפחתו השמרנית ובעיקר מאמו הלוחצת והניג'סית (רבקה'לה מיכאלי הנהדרת). הוא עוזב הכל והולך ללמוד בבית ספר למשחק, ובנוסף לכל הצרות מתאהב באשכנזייה. ועכשיו, אחרי שגילינו את המרוקאים ב"זגורי" ואת הבוכרים פה, אולי הגיע הזמן לעשות את "זגורי אתיופיה" למען העדה המקופחת והזועקת, או אפילו את "זגורי רומניה" על האחים הרומנים שלי שתהילתם אברה אי שם, בין כל העדות המתקוטטות בארץ.

האמת והפאזל / כשנעמי נכדתי נולדה לפני ארבע שנים, לא עשיתי קעקוע, כמו שהתפרסם שגירי גוב עושה בכל פעם שנולד לו נכד. אני סתם עמדתי ובכיתי

איורים: יזהר כהן

מאושר במסדרון באיכילוב. לפני שבוע עשינו נעמי ואני יחד פאזל מורכב, כי אין כמו להרכיב חיים שלמים מחתיכות קרטון קטנות. עבדנו קשה במשך שעות. והכי מעניין היה שנעמי לא גילתה לי מראש איזו תמונה נקבל בסוף החיבורים בין החתיכות. ורק כשסיימנו ראיתי מולי תמונה שלמה של נסיכה, נסיך ואייל. "מי אלה?" שאלתי. "זו הנסיכה אלזה, זה כריסטוף וזה האייל שלו, מ'לשבור את הקרח", הסבירה לי נעמי. האייל, הנסיכה והנסיך שניכטו מתמונת הפאזל נראו מאושרים, יפים ורזים, ובעיקר – יודעים בדיוק איפה הם חיים. כלומר, בארץ האגדות.

סדרת המופת / במציאות, שידור הסדרה "פאורה" כבר הסתיים. אבל כיוון שלא ראיתי עדיין את הפרק האחרון, אני עומד לצפות בו בסוף השבוע הזה. ובינתיים לשאלת השאלות, איפה אני חי, אני עונה שכרגיל אני חי בין היופי לטמטום, ובין הטוב והרע, האנושי והקסום. כי בסופו של עניין, סדרת המופת הכי גדולה שלנו היא החיים עצמם. לא?

חיך בגיל 20, ותשוב אליהם בגיל 30. תקציר אחד, ואתה שוב בעניינים.

הסוד / מה סוד הצלחתה המטאורית של "פאורה"? קודם כל האקרוחים מאחורי הגב, באזור ה-L4 (כל מי שסבל פעם מפריצת דיסק מכיר את האזור הזה היטב). אבל בעיקר מתיחת הגבולות האנושיים והיחסים בין יהודים וערבים ובין לוחמים אכזריים ורוח האדם שבהם. מלחמה מתמשכת, כמו זו שאנו חיים בה, מייצרת בסופו של יום אוסף של נפשות הנקרעות בין סולידריות למשפחה וליחידה, ובין הרצון האובססיבי של שני הצדדים לנקום. ומכל הרמיות בולטת דמותה של הרופאה הערבייה שירין. "אוי שירין, לו היית השיר שלי", נאנח לידי מישוה שנתפס עליה.

מנש'קה ועיוני / בלילה קר בניו־יורק, בבית חברים ישראלים לפני 30 שנה, הציע לי מנש'קה קרישמן ו"ל לצייר אותי בעיפרון וכך נהייתי מורל שלו לחמש דקות בערך.

"זה לא ממש דומה", אמרתי לאיש הגדול והמקסים. "כי אתה לא כבשה", צחק. ועיוני, הלא הוא אריה אליאס ו"ל, אמר לי פעם: "אדם

נולד רק פעם אחת. ואני, מה לעשות, נולדתי בעיראק עם מבטא". ואחר כך הפטיר לעברי את המילה החמה "עיוני". אז עיוני (עיוניים שלי) היקר, השחקן אריה אליאס ששיחק בסרטים, בהצגות ובסדרות כמו "הילדים משכונת חיים" או "סיטון" ונפטר השבוע, נולד בבגדד והיה היהודי הראשון שהתקבל לאקדמיה לאמנויות יפות בעיר. אבל כשהגיע לארץ הבין אליאס מהר מאוד ששחקן כמוהו, עם מבטא של חי"ת ועי"ן, לא יכול לשחק שייקספיר. למה? כי לא נתנו (רק אחר כך שברו זאביק רוח המופלא ויותר מאוחר יעקב כהן התזזיתי את הסטיגמה הזאת). הייתי אז כבש עול ימים, וכשקיבלתי תפקיד בהצגה "שירי החומש" מאת המשורר איציק מאנגער יחד עם אריה אליאס, שושנה דמארי ואחרים, רגליי רעדו. אליאס קרע את הבמה בתפקיד אברהם אבינו. וכשישב על הספסל עם דמארי, שהופיעה כשרה אמנו הזקנה, והתלבט איך לענות לשאלתה: "אבריימל, מתי יהיה לנו בן?" התקמט מצחו החכם וענה לה: "אפילו מטאטא יורה". וכולם האמינו לו, מלבדה, עד שהתעברה. הכבשים בטוח ספרו השבוע את מנש'קה קרישמן, שאהב אותם. והפילים זו במקרנות לכבוד אריה אליאס, שקיבל

שאלות טובות / למרות שהבורקסים כבר יצאו מהאופנה, טחנתי שתי צלחות מלאות מהם כשהסלבס החדשים גלשו לבית "האח הגדול". בשלב ההיכרות של הצופים עם איציק זוהר ונטלי עטיה הבטן כבר הציקה לי. אחר כך, כשהתלוננתי על עודף מזון, מישוה נזף בי ואמר: "תגיד, איפה אתה חי? לא כדאי שתלמד להכין לך תמיד צלחת אחת מראש, תאכל אותה וזהו?" מובן שניסיתי לשפר את האכילה הבולמוסית שלי. אבל השאלה "איפה אני חי", במציאות או בדמיון, עכשיו או אחר כך, באח הגדול או באחותי הקטנה, הירדה לי בראש כל אותו ערב ולמחרת.

אחר כך הקשבתי לרדיו כדי לדעת שאזוניי שומעות היטב איפה אני באמת חי. קטמנרו רעדה שוב, בתי המשפט התמלאו בסורחים ובנסרחים, התברר שהנערה בעלת עיני השקר תהיה שרת המשפטים בממשלתו הצרה והקצרה של ביבי, ותנין יהודי טייל חופשי בבית'חנניה. בכל מקרה, כדור אחד נגד צרבת ומצוקת הבטן חלפה.

התמכרות / ברגע זה אני מוכן להתוודות בפה מלא שאני חי כבר שנה לפחות בתוך סדרות טלוויזיה. ואוסיף ואומר שאני מופתע מזה, כי אחרי שנים של סירוב להתמכר ל"הסופרנוס", "מד מן" או "בית הקלפים", שקעתי בזהירות בסדרת מתח סקנדינבית ("הגשר") ומשם הייתה הדרך לכל שאר הסדרות קצרה.

ויום אחד, כשנתקלתי במקרה בפרק הראשון של "פאורה" ("יס") ו"באיפה אתה חי?" (בערוץ הראשון) התמכרתי לשתיהן במקביל.

המסתערב הראשון / כשאתה מתחיל להתמכר לסדרות בלילות, אתה מגלה בימים שאתה שייך לכת סודית של אנשים שמדברים ביניהם בקודים ומחליפים יותר פרטים כמוסים על הסדרות מאשר על חייהם. "פאורה" פירושה כאוס. ובשורה התחתונה, סדרות הטלוויזיה נועדו לייצר עבורנו שביל בריחה מהכאוסים שהצטאות המטרופת מכתיבה לנו.

סיפורה של יחידת מסתערים, שאנשיה מסתובבים בשטחים כשהם מחופשים לערבים כדי לחסל את רב המחבלים אבו אחמד, תפסה את המדינה בבטן. ובמיוחד בולט ליאור רז בתפקיד דורון המתייסר, המתנגם, המתאהב והמוציא לפועל. בימים אלה מלאו 50 שנה להוצאתו להורג בתלייה של אלי כהן האמין ו"ל, המרגל הישראלי בדמשק. אפשר לומר שכהן היה המסתערב הראשון שלנו, שחי בלב האויב הסורי עד שנתפס. ולמרות שהייתי אז ילד, אני זוכר כמו היום את בוקר התלייה הנורא ההוא.

לחיות בהפסקות / זה לא פשוט לייצר 12 פרקים שיסקרנו את הקהל במשך שבועות, כשבין הפרקים חי כל אחד מאיתנו את חייו, ואולי אפילו שוכח את מה שראה בפרק הקודם. בגלל זה בכל פעם תקציר הפרקים הקודמים נמשך יותר מחמש דקות. אנשים בכל העולם הסתגלו לפטנט המוזר הזה. הם למדו לראות פרק, לחתוך לחייהם ולשוב לאותה נקודה בפרק הקודם.

ולמה הדבר דומה? לכך שתפסיק בעצירת פתאום את

כשאתה מתמכר לסדרות בלילות, אתה מגלה בימים שאתה שייך לכת סודית של אנשים שמדברים ביניהם בקודים ומחליפים יותר פרטים כמוסים על הסדרות מאשר על חייהם

